

Алелі Камітан

(Грунтується на справжніх подіях)

“Т будеш робити справедливе та добре в Господніх очах” (Повторення Закону 6:18).

Рейш усміхнулася, виходячи з каплиці. Вона почула звуки піаніно, які доносилися з кінця коридору. Настав час Початкового товариства!

“Стій за правду, будь щасливим,—співала Рейш з іншими дітьми.—Вибирай правдивий шлях!”

Після співу сестра Аквіно вийшла перед класом. “Чи збереглася в когось каблучка ВП?”—запитала вона.

Рейш підняла руку. “У мене є!—сказала вона.—Вона лежить у мене вдома в шухляді”.

“Це чудово, Рейш!—сказала сестра Аквіно.— Я пам’ятаю, в юності моя мама завжди казала мені: “Пам’ятай,

хто ти і що ти відстоюєш”. Сподіваюся, всі ви будете якнайкраще намагатися вибирати те, що правильно”.

Нагадування у вигляді каблучки ВП

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖЕННІФЕР ЕЙХЕЛБЕРГЕР

Коли Рейш повернулися додому з церкви, то підбігла до шухляди і дістала свою каблучку ВП. Їй захотілося носити її частіше, аби каблучка нагадувала їй вибирати правильно.

Наступного дня у школі Рейш понесла свій обід до столу, де вони завжди сиділи з друзями. Їй дуже подобалося спілкуватися з Надін і Бітуїн!

Рейш з друзями сміялися, згадуючи своє улюблене шоу, коли до них підійшла нова дівчинка. Вона сіла поруч з Надін. “Привіт,—тихенько сказала вона.— Я—Імельда”.

“Вибачай,—сказала Надін,— але це *наш* стіл!”

Імельда встала. “Добре,—сказала вона поспіхом.— Вибачте!” Вона потупила погляд у підлогу і пішла геть.

Рейш насупила лоба. “Чому ти так сказала?—запитала вона Надін.— Нам слід бути привітними до неї. Вона новенька і, мабуть, їй потрібні друзі”.

“Але це *наш* стіл”,—сказала Надін.

“Так”,—сказала Бітуїн.

Рейш подивилася на свою їжу. Їй було шкода Імельди. Але вона боялася ще щось казати. А якщо Надін і Бітуїн розсердяться на неї?

Того вечора Рейш все ще думала про Імельду. Вона вирішила помолитися. “Небесний Батьку, будь ласка, допоможи мені дізнатися, як поводитися з моїми друзями. Допоможи мені вибрати те, що буде правильним”.

Протягом тижня Рейш щодня під час обіду шукала поглядом Імельду. І кожного дня вона бачила, як Імельда сиділа на самоті. Рейш було сумно це бачити. Їй хотілося запросити Імельду сісти за їхній стіл, але чи могла вона протистояти Надін і Бітуїн? Рейш не знала, що робити.

Одного дня Рейш побачила Імельду, коли та проходила повз їхній стіл. “Подивіться на цю новеньку,—голосно сказала Надін.—Її обід загорнутий у бананове листя. Фу!”

Бітуїн засміялася. “У її сім’ї навіть немає грошей купити ланч-бокс”.

Імельда піджала губи. Вона прискорила ходу.

Рейш подивилася на каблучку ВП, яка була в неї на пальці. Їй *дійсно* хотілося вибрати те, що правильно. Потім вона згадала ще дещо. Це були слова сестри Аквіно, сказані у Початковому товаристві. *Пам’ятайте, хто ви і що відстоюєте*. Їй хотілося завжди бути доброю і відстоювати те, що правильне.

Рейш повернулася до своїх друзів. “Будь ласка, припиніть!—сказала вона.—Імельда не зробила вам нічого поганого. Просто залиште її в спокої”.

Надін сердито подивилася на Рейш.

Рейш встала. “Я хочу сісти з Імельдою”,—сказала вона. Вона понесла свою їжу на порожній стіл, де сиділа Імельда. Імельда була здивована.

“Привіт!—сказала Рейш.—Вибач, що ми були непривітні до тебе. Я хочу бути твоєю подругою”.

Імельда усміхнулася. “Дякую”,—тихо сказала вона.

Рейш усміхнулася у відповідь. Їй було радісно, що вона могла стати другом Імельди. І їй було радісно, що вона вибрала правильне. ●

Ця історія сталася у Булакан, Філіппіни. Автор живе у Куала-Лумпур, Малайзія.

